

HỒI THỨ SÁU MƯƠI LĂM

CUỘC ĐẤU TOÀN NGƯỜI MONG BẠI

Bồng thấy Trương Tam cười ha hả nói:

-Không trách võ công phái Tuyết Sơn lừng danh thiên hạ, các phái khác không thể bì kịp. Té ra lúc anh em đồng môn luyện võ cũng đánh chém thực sự như đánh nhau trênbãi chiến trường vậy. Thật là hiếm có ! Thật đáng phục ! Ha ha ! ...

Lão họ Liêu mạnh dạn tiến lên một bước, lớn tiếng hỏi:

-Quý vị tôn giá phải chăng là sứ giả Thưởng Thiện, Phạt Ác ở đảo Long Mộc ?

Trương Tam đáp:

-Chính thị ! Không hiểu vị nào là Chưởng môn phái Tuyết Sơn ? Bọn tại hạ vâng mệnh chúa đảo Long Mộc đến mời quý phái tới tề đảo nói chuyện và dự yến Lạp Bát Cúc.

Gã dứt lời rồi thò tay vào bọc lấy ra hai tấm thẻ đồng. Đoạn gã quay lại nhìn Lý Tứ nói :

-Ồ ! Tại hạ nghe nói Chưởng môn phái Tuyết Sơn là Uy Đức tiên sinh Bạch lão tử. Quý vị hiện diện tại đây dường như không ai giống lão gia cả.

Lý Tứ lắc đầu nói theo:

-Tiểu đệ cũng nhận ra là ở đây không còn Bạch lão gia.

Lão Liêu nói:

-Lão họ Bạch chết rồi. Tân chưởng môn...

Lão chưa dứt lời thì Phong Vạn Lý đã lớn tiếng thóa mạ :

-Lão nói thú vị lắm! Uy Đức tiên sinh đã chết đâu? Có điều...

Lão Liêu tức quá ngắt lời:

-Đối với sư thúc mà mi dám thóa mạ bằng lời thô tục thế ư?

Phong Vạn lý nói:

-Hạng người như lão không xứng đáng làm sư thúc ta.

Lão họ Liêu tên là Liêu Tự lệ, tính nóng như lửa, thấy Phong Vạn Lý ăn nói hỗn xược thì không nhịn được nữa, phóng kiếm đâm tới.

Phong Vạn Lý vung kiếm lên gạt, đồng thời lui lại một bước.

Liêu Tự Lệ mặt đầy sát khí, hai mắt đỏ ngầu, chống kiếm sẵn lại.

Một tên đệ tử chỉ trưởng liền đứng ra ngăn cản.

Tiếp theo Thành Tự Học, Tề tự Miễn, Lương Tự Tiền, tới tấp vung kiếm lên đánh nhau loạn xạ.

Ta nên biết hiện giờ phái Tuyết Sơn xảy ra cuộc nội biến cực kỳ nghiêm trọng. Bốn lão Thành, Tề Lưu, Lương là sư huynh sư đệ mà đố kỵ nhau, kiềm chế nhau chỉ một người chết là tình hình chuyển biến ngay. Vì thế nên sứ giả Thường thiện, Phạt ác tới nơi, bản phái lâm vào tình trạng khẩn trương tối hậu. Sự vinh nhục mất còn là ở lúc này họ cũng chẳng nhường bộ nhau hay nới tay chút nào. Ai cũng cố gắng tương tranh cướp lấy thượng phong về mình rồi sau sẽ xử trí về việc tiếp thế đồng đi dự yến Lạp Bắc Cúc.

Trương Tam cười khanh khách nói:

-Các vị chuyên tâm nghiên cứu, luyện tập võ học, đâu phải là chuyện cấp bách trong khoảnh khắc...

Gã nói rồi từ từ tiến lên, vươn hai tay ra vừa chụp vừa bắt loạn lên một hồi.

Những tiếng loảng xoảng vang lên không ngớt. Bảy tám thanh trường kiếm đều bị vứt xuống đất. Những binh khí trong tay bốn lão Thành, Tề, Liêu, Lương và Phong Vạn Lý cùng hai tên đệ tử không biết đã bị hấn cướp liệng xuống đất.

Mọi người chỉ thấy cánh tay rung lên một cái là thanh trường kiếm liền tuột khỏi bàn tay và bị Trương Tam cướp mất.

Ai nấy đều cả kinh thất sắc. Bây giờ họ mới biết võ công của người mới đến thật là quỷ khốc thần sầu.

Vì mọi người kinh hãi quá độ, bất giác quên khuấy cả cuộc tương tranh nội bộ, đồng thời họ nhớ lại tiếng đồn: Hễ hai vị sư gia Thường thiện, Phạt ác đi tới đâu là cả môn phái bị tận diệt tới đó.

Lúc này chính mắt họ thấy hai sứ giả mà ra tay tàn sát thì e rằng toàn thể phái Tuyết Sơn hiệp lực lại cũng khó lòng chống cự nổi. Huống chi trong bản phái đang xảy ra cuộc chém giết lẫn nhau. Ai nấy bất giác khiếp sợ, lông tóc đứng dựng cả lên.

Nhiều người hai hàm răng đập vào nhau lập cập và toàn thân run bắn lên.

Trương Tam cười nói:

-Các vị rèn luyện võ công ngày rộng tháng dài, há phải chuyện vội vàng trong chốc lát. Bọn tại hạ làm xong sứ mạng ở đây rồi còn phải đi nơi khác đưa thế đồng, không thể chần chờ được. Uy Đức tiên sinh còn sống hay đã chết rồi cũng không sao. Thế nào phái Tuyết Sơn chẳng có một vị chưởng môn. Đảo Long Mộc mời đích chưởng môn phái Tuyết Sơn. Vậy vị nào là Chưởng môn quý phái xin đứng ra nhận thế đồng?

Bọn Thành Tự Học ngơ ngác nhìn nhau, không biết nói sao. Ai cũng hiểu chuyện mấy chục năm trước, những vị Chưởng môn đi phó hội ở đảo Long Mộc, chẳng một người nào sống sót trở về được. Thế thì ai nhận lấy chức Chưởng môn lúc này tự nhận lấy cái chết.

Trước kia họ tưởng thành Lăng Tiêu là một nơi hẻo lánh ngoài Tây vực, ít khi giao thiệp với nhân sĩ võ lâm ở Trung Nguyên, và như vậy thì thành này chắc không bị mời đi đảo Long Mộc. Hai nữa họ chỉ nghe tiếng đồn võ công hai sứ giả ghê gớm, chưa rõ hư thực thế nào, có khi chỉ là lời ngoa truyền, nên họ ít để tâm đến. Nhưng sự thật xảy ra một cách đột ngột ngay trước mắt mọi người.

Trước đây đệ tử phái Tuyết Sơn, khuyh loát nhau, ai cũng mong vị đầu não chỉ mình lên làm chưởng môn, trước còn đã ngầm nhau, sau đi đến chỗ đâm chém nhau ra mặt.

Những lúc này họ hy vọng ngược lại là phe đối đầu ra nhận lấy chức trưởng môn rồi lên đảo Long Mộc mà chịu chết, để khỏi mối họa.

Đột nhiên cả năm người Thành, Tề, Liêu, Lương, Phong đều trở lẫn nhau nói:
-Chính y đó. Y là Chưởng môn phái Tuyết Sơn.

Nguyên Uy Đức tiên sinh Bạch Tự Tại nhậm chức chưởng môn phái Tuyết Sơn đã lâu năm.

Bạch Tự Tại có ba người sư đệ, nhưng sư phụ mất sớm nên võ công các sư đệ quá nửa là do Bạch Tự Tại truyền thụ. Vì thế mà giữa Bạch chưởng môn cùng bốn sư đệ tuy tiếng là sư huynh đệ đồng môn mà thực ra là nghĩa thầy trò.

Võ công phái Tuyết Sơn chỉ sở trường về chiêu số biến ảo, còn về phần nội công lại chưa tới chỗ huyền bí độc đáo.

Bạch Tự Tại từ thuở nhỏ may gặp cơ duyên được ăn thứ trái cây kỳ dị mà thành nội lực thâm hậu, ai học được nhiều số tinh vi. Mấy chục năm trời lão xưng hùng ở đất Tây Vực, chưa có ai địch nổi.

Khi Bạch Tự Tại truyền thụ võ công cho các sư đệ cùng đệ tử, lão rất hết lòng, tuyệt không giấu diếm một tí gì. Song về phần nội lực của lão vì gặp kỳ tích mà được, chứ không phải vì nhân lực mà thành tựu. Bởi thế bản lãnh các sư đệ thủy chung so với lão vẫn còn kém xa lắm.

Bạch Tự Tại bản tính cương cường hiếu thắng. Lão giấu nhem câu chuyện gặp cơ duyên được ăn quả lạ, để khoe với mọi người là nội lực của lão sở đắc do công trình rèn luyện mà ra, chứ không phải vì duyên may mà được.

Bốn vị sư đệ vẫn có chỗ oán hờn đại sư ca. Họ cho là lúc sư phụ lâm chung đã di mệnh đại sư ca truyền thụ tuyệt kỹ mà Bạch Tự Tại vẫn giữ tư tâm, giấu diếm đến quá nửa tuyệt kỹ của sư môn, không hết lòng thành thực với anh em.

Hơn nữa Bạch Vạn Kiếm võ công rất cao cường, dần dần lấn át cả các vị sư thúc. Bốn lão Thành, Tề, Liêu, Lương lấy làm bất mãn. Nhưng oai quyền Bạch Tự Tại đã thâm căn cố đế nên chẳng ai dám rĩ rằng.

Mãi đến ngày nay, số lớn bọn đệ tử chỉ trưởng xuống núi đi rồi, mà Bạch Tự Tại lại thần trí thất thường, các sư đệ liền chụp lấy cơ hội này để cử sự.

Nhưng võ công của bốn lão Thành, Tề, Liêu, Lương tương như nhau, chẳng ai chịu phục ai. Họ đã mưu đồ phản nghịch, thì cả bốn người đều ngấp nghé chức chưởng môn. Đồng thời họ đều hiểu rằng cần phải tìm cách trừ khử ba người kia đi mới có thể lên làm chưởng môn được. Ngờ đâu hai tên sứ giả ở đảo Long Mộc lại xuất hiện đúng lúc này.

Nghe Trương tam hỏi, Liêu Tư Lệ cướp lời lên tiếng trước :

-Tam sư huynh lớn tuổi hơn hết, đương nhiên lên tiếp nhiệm chức chưởng môn bản phái.

Tề Tự Miên nói ngay :

-Lớn tuổi thì nói làm gì ? Liêu sư đệ võ công đã cao cường, dưới trướng lại lắm tay hảo thủ. Cuộc cử sự chuyển này, sư đệ góp sức nhiều hơn hết. Nếu Liêu sư đệ không đứng ra làm, để chức Chưởng môn cho người khác, thì quyết nhiên tình thế không ổn định được.

Lương Tự Tiến tiến ra phát biểu ý kiến, lão cất giọng lạnh lùng :

-Chưởng môn bản phái nguyên trước do đại sư ca chấp chưởng. Nay đại sư ca không làm thì đương nhiên theo thứ tự đến tay nhị sư ca. Còn việc gì phải tranh chấp ?

Thành Tự Học liền nói :

-Anh em chúng ta đây hiện có bốn người. Kể về túc trí đa mưu chỉ có ngũ sư đệ là hơn hết. Sở dĩ ta tán thành việc cử ngũ sư đệ lên ngôi đại nhiệm vì tình thế hiện nay là cuộc đấu trí chứ không phải đấu lực.

Liêu Tự Lệ xen vào :

-Chức Chưởng môn đứng ra là do chi trưởng đảm nhiệm. Tề sư ca đã không chịu làm thì phải nhường lại Phong sư đệ ở chi trưởng kế vị. Có như thế mới tránh khỏi mọi điều dị nghị của những người đồng môn. Ít nhất là Liêu mỗ xin đại biểu tán thành trước tiên.

Phong Vạn Lý nói móc :

-Vừa rồi có người lớn tiếng quát tháo giết cho hết sạch bọn đệ tử chi trưởng. Không hiểu ai thói mồm thói miệng đến thế ?

Liêu Tự Lệ tức quá, cặp lông mày dựng ngược lên. Lão toan buông lời thóa mạ, nhưng lão nghĩ lại, đành nén giận, nói :

-Công việc đã đến lúc cần được giải quyết một cách hợp lý, mà còn dùn đi đẩy lại để trốn tránh trách nhiệm hoài thì sao phải là anh hùng hảo hán ?

Năm người lời qua tiếng lại, mỗi người một điều, ai cũng từ chối chức Chưởng môn không chịu nhận.

Trương Tam chỉ cười khậm khà đứng nghe, không nói nửa lời.

Lý Tứ nghe mấy người tranh luận hồi lâu mà chẳng giải xong. Gã không nhẫn nại được nữa, liền quát hỏi :

-Bây giờ vị nào làm Chưởng môn đây ? Các vị cứ lằng nhằng thế này mãi thì đến mười ngày hay nửa tháng hay sao ?

Lương Tự Tiến nói:

-Thành sư ca ! Sư ca nên ưng thuận lệ đi là hơn, đừng để gây ra tai họa khiến cho cả phái phải liên lụy vì một mình sư ca.

Thành Tự Học tức giận hỏi :

-Sao lại vì mình ta mà liênlụy đến mọi người ?

Năm người lại cãi nhau ồn ào cả lên.

Trương Tam cười nói :

-Tại hạ có một ý kiến về vụ này. Năm vị tỷ đấu võ công để quyết thắng bại. Ai võ công cao nhất thì được làm chưởng môn phái Tuyết Sơn.

Năm người ngơ ngác nhìn nhau, ngấm ngầm tính kế.

Trương Tam lại nói:

-Vừa rồi, lúc hai người chúng ta đến đây, năm vị đang động thủ đâm chém nhau. Hẳn các vị nghiên cứu võ công, đồng thời căn cứ vào sự thắng bại để ấn định chức chưởng môn/ Chúng ta đến đúng lúc làm đứt đoạn cuộc nhả hứng của các vị. Bây giờ các vị lại tiếp tục cuộc đấu. Chỉ trong vòng một giờ là phân thắng bại. Nếu không thì người anh em ta đây rất nóng tính đó. Trong vòng một giờ mà không giải quyết vụ này, e rằng y nổi nóng sẽ tru diệt hết cả phái Tuyết Sơn. Khi đó ai muốn làm Chưởng môn cũng không được nữa, thành ra câu chuyện không đẹp. Nào một, hai,... ! Hễ đếm đến ba là các vị bắt đầu động thủ đi !

Liêu Tự Lệ vừa nghe Trương Tam đếm dứt tiếng thứ ba liền rút kiếm ra đánh soạt một tiếng.

Trương Tam đột nhiên lại nói :

-Những người đứng ẩn ngoài cửa sổ kia ngó lén chắc cũng đều là phái Tuyết Sơn. Vậy xin mời vào cả đây. Bây giờ đã căn cứ vào võ công cao hay thấp để ấn định chức Chưởng môn. Vậy xin bất cứ địa vị lớn nhỏ, ai cũng có thể ra tay được.

Gã chưa dứt lời đã xoay tay áo bào về phía sau phất một cái.

Bình một tiếng vang lên ! Hai cánh cửa sổ bị luồng kinh phong hất mạnh vào liền bắn tung ra lập tức.

Sử bà bà nói :

-Vào đi !

Một tay dắt A Tú một tay kéo Thạch Phá Thiên, mụ tiến vào sảnh đường.

Mọi người vừa trông thấy đều kinh hãi biến sắc.

Bốn lão Thành, Tề, Liêu, Lương đều cầm binh khí bao vây bọn Sử bà bà vào giữa.

Sử bà bà chỉ cười khàn khạch chứ không nói gì.

Phong Vạn Lý liền tiến lên khomlưng thi lễ, ngập ngừng :

-Tham kiến... sư nương...

Thạch Phá Thiên kinh ngạc tự hỏi :

-Tại sao sư phụ mình lại là sư nương ?

Sử bà bà hai mắt nhìn lên trời, không thèm ngó Phong Vạn Lý.

Trường Tam cười nói :

-Hay lắm ! Hay lắm ! Chú bạn nhỏ này mạo xưng bang chúa bang Trường Lạc cũng về cả phái Tuyết Sơn rồi.

Hắn quay lại hỏi Lý Tứ :

-Nhị đệ ! Nhị đệ thử coi chú bạn này có giống tam đệ của chúng ta không ?

Lý Tứ gật đầu đáp :

-Trông y cũng có vẻ lắm. Thật là đầu chó, óc chó ! Hề chỗ nào có gái đẹp là y chuồn tới đó ngay.

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ :

-Hai vị này cũng tưởng mình là Thạch Trung Ngọc. Như thế càng hay. Vậy mình không lên tiếng thì họ không thể phát giác ra được.

Trường Tam nói :

-Té ra bà bà đây là Bạch lão phu nhân. Tại hạ thất kính mất rồi. Bọn sư đệ của tôn giá xem chừng đều thích kế nhiệm chức hưởng môn của Bạch lão gia tử. Họ tỷ thí võ công để tranh đoạt ngôi lớn. Vậy là hay lắm các vị khởi sự đi !

Sử bà bà hai tay dắt hai người ngang nhiên tiến vào.

Bọn Thành Tự Học bốn người không dám cản trở. Họ giương cặp mắt thao láo lên nhìn mục tiến vào ngồi ghế thái sư chính giữa, vẻ mặt rất thản nhiên.

Lý Tứ quát:

-Các vị chưa động thủ còn đợi đến bao giờ ?

Thành Tự Học nói :

-Phải đấy !

Rồi lão phóng kiếm nhằm Lương Tự Tiến đâm tới.

Lương Tự Tiến giơ kiếm lên gạt. Chân lão loạn choạng dường như đứng không vững. Lão nói:

-Xin Thành sư ca nhẹ đòn cho. Tiểu đệ không phải là đối thủ của sư ca.

Bên kia Liêu Tự Lệ cùng Tề Tự Viễn cũng bắt đầu khai diễn cuộc đấu.

Bốn lão mới qua lại hơn chục chiêu đã khiến mọi người bàng quan phải ngấm ngầm lắc đầu. Cả bốn lão ra chiêu cùng sơ hở đến trăm chỗ. Những nhát kiếm

phóng ra hoặc không nhằm trúng đích, hoặc hời hợt bên ngoài. Chẳng ai tỏ ra chút phong độ về kiếm pháp đời thứ nhất của phái Tuyết Sơn. Kiếm pháp này tưởng chừng một gã thiếu niên chỉ học sơ qua một vài năm cũng đủ hơn họ rồi. Tình trạng thật rõ ràng, ai cũng nhìn ra là bốn lão hiện giờ không phải “tranh thắng” mà là “tranh bại”. Chẳng một ai chịu làm chưởng môn phái Tuyết Sơn. Họ bất đắc dĩ mà phải miễn cưỡng động thủ và chỉ mong sao bị hạ về tay đối phương. Nhưng khôn nổi, chủ trương người nào cũng giống nhau thành ra thật khó mà được thất bại.

Bỗng thấy Lương Tự Tiến nghiêng người đi phóng mũi kiếm nhằm đâm tới Thành Tự Học.

Thành Tự Học liền la lên :

-Úi chao !

Đột nhiên chân trái lão nhũn ra khụy ngay xuống. Mũi kiếm lão chỏ xuống đất ...

Liêu Tự Lệ phóng một nhát kiếm đâm Tề Tự Miễn mà lão Tề chẳng né tránh chi hết, cứ đứng trơ ra như tượng gỗ.

Mũi kiếm sắp đâm trúng bả vai đối phương, lão vội thu kiếm về xoay lưng lại làm mồi cho đối phương.

Trương Tam coi một lúc nữa, gã không nhịn được bật lên tràng cười ha hả nói:

-Lão nhị ! Hai chúng ta đi khắp thiên hạ chỗ nào cũng có lốt chân mà đây là lần đầu tiên mới được coi cuộc tử võ thần tình này. Chẳng trách võ công phái Tuyết Sơn hiện nay độc đáo hơn hết, thiết khác xa với những cuộc tử đấu thông thường. Sử bà bà lớn tiếng:

-Vạn Lý ! Người đã giam hãm Chưởng môn cùng các đệ tử chi trưởng vào đâu thì mau mau buông tha ra !

Phong Vạn Lý run lên đáp:

-Đó là ... Liêu sư thúc giam nhốt mọi người, đệ tử thực tình không biết.

Sử bà bà nói :

-Người biết hay không biết cũng vậy. Nếu không buông tha bọn họ cho mau thì lập tức ta sẽ đánh chết người đấy.

Phong Vạn Lý vội đáp:

-Dạ ! Dạ ! Để đệ tử tìm kiếm coi.

Gã nói xong trở gót toan ra khỏi sảnh đường.

Trương Tam cười nói:

-Khoan đã ! Các hạ là người thừa kế Chưởng môn phái Tuyết Sơn, có lý đâu lại bỏ đi được ? Người ! Người ! Người ! Người !

Gã trở bốn tên đệ tử phái Tuyết Sơn, nói tiếp:

-Bốn người đưa hết những người bị giam cầm trong thành Lăng Tiêu ra đây. Nếu để thiếu một tên thì đầu các người sẽ như thế này.

Tay trái gã đưa ra chụp vào một cây cột trong nhà sảnh đường. Cây cột lập tức bị thủng thành một lỗ hổng lớn. Những mảnh gỗ nát vụn theo kẻ ngón tay gã rớt xuống lả tả.

oOo